

fiev trebuie să fie un om luminos, îndrăgostit de viață, de munca sa. El măsoară viața cu o măsură enormă, vede lucrurile în mare și uneori nu observă omul..." Iată o scenă revelatoare. Bolșakov vine acasă la Prokofiev, cu care are o violentă discuție despre problema cazării muncitorilor de pe șantier. Discuția nu duce la o soluție. Bolșakov pleacă. Prokofiev, enervat, scrie comitetului regional de partid cerind o anchetă. Dictează soției o telegramă. În timp ce dictează, începe să se gîndească mai adînc... dictează tot mai rar... Bătăile clapelor sugerează frămîntarea sa lăuntrică. Citește textul. Ezită. Îl rupe zîmbind: „Ne descurcăm noi și singuri!..."

Așa au interpretat scena la Teatrul „Pușkin“ din Leningrad marii actori Merkuriev și Borisov. În spectacolul Teatrului Armatei, scena a fost mult schematizată, ea a apărut doar în „conturul“ ei. Prokofiev-Florin Stroe are o schimbare de atitudine, nemotivată psihologic. Discuția de principii pare doar o ceartă personală... Mai aproape de personaj s-a situat însă Sergiu Dumitrescu (Tolstopea-tov): el a sugerat frămîntările personajului, ezitățile acestuia, a surprins cu discreție artistică potențialul interior al eroului, deși transformarea sa finală s-ar fi cerut mai plină, mai profundă.

„CONCERTUL TINEREȚII“

Teatrul satiric-muzical „C. Tănase“

Excelentă idee: *Concertul tinereții*. Un număr mare de tineri cîntăreți, dansatori, instrumentiști din colectivul teatrului „C. Tănase“, cei mai mulți cunoscuți sub numele generic de *figuranti*, au fost aduși la rampă în plină lumină a reflectoarelor. Nu ca vedete, pentru că spectacolul e colectiv (foarte colectiv dacă se poate folosi acest superlativ), fiecare dintre ei contribuind cu o părticică la unitatea spectacolului.

Ce ne-a adus nou acest concert-spectacol?

Un număr mare de tineri talentați (am avut impresia că a fost și o formă de autocritică a teatrului care nu prea s-a grăbit pînă acum să-i

Nastea Lilianei Tomescu a avut o bogată gamă de nuanțe sufletești (mai ales în prima parte a spectacolului), un umor prompt și o inteligență scenică firească; păcat că talentata interpretează repetă gesturi, tonuri, mișcări din alte spectacole (*Pygmalion*); grija sa pentru înnoirea eroinelor pe care le interpretează nu e mereu prezentă. Prea puțini interpreți ar putea fi reținuți (George Constantin, Ion Punea, Dan Nicolae) din restul unei distribuții atât de importante pentru spectacol; din păcate, au fost aduse pe scenă prea multe măști grotești, în locul unei viziuni satirico-artistice. Însuși finalul dansant (în jurul lui Bolșakov, colectivul învinge un cazacioc) trădează o anumite intenție de a găsi elemente „spectaculoase“ în afara textului.

Piesa lui Kuprianov este pentru publicul nostru o cunoștință prețioasă, prin mesajul, prin eroii săi contemporani, prin puterea ei educativă. S-ar cuveni de aceea ca asemenea texte dramatice importante să se bucure de o mai atentă realizare artistică (exemplul *Poveștii din Irkutsk* la Teatrul Național „I. L. Caragiale“ e concludent), pentru ca gîndurile înaintate ce răsună pe scenă să găsească drum direct către inima spectatorilor. E o problemă asupra căreia colectivul Teatrului Armatei ar trebui să reflecteze în mod serios!

promoveze); să-i amintim pe cîțiva dintre ei: Mihai Ciucă (sensibil, nuanțat, expresiv și cu o dicțiune excelentă, folosit însă nu foarte aproape de ceea ce poate realiza el mai bine); Traian Lulescu (cu mult umor și o firească degajare scenică, avînd însă și o ușoară înclinație spre cabotinism); Jeni Săndulescu (o voce bine timbrată, caldă); Adriana Grigore (care își va dezvolta cu timpul o interesantă și personală modalitate de interpretare vocală); dansatorii Romulus Sirbu și Nicolae Anton (mimi talentați, dar care vor trebui să-și folosească talentul cu sensuri satirice precise) și mai ales cuplul Nela Stoenescu-Tudose Martiniuc (exelenți dansatori, imbi-

nind grația cu forța acrobatică, urmînd însă ca numerele lor să capete o mai deplină finisare artistică).

Un regizor debutant, Cezar Grigoriu, și un dirijor aflat la primul său contact cu bagheta, Petre Munteanu, au muncit astfel încît au știut să valorifice talentul actorilor și soliștilor vocali; în acest sens, tinerețea interpretelor dă întregului spectacol, o prospețime și o sinceritate necontrăfăcute. Simpla afirmare a unor talente pînă acum necunoscute justifică această premieră.

Ce-am fi așteptat însă în plus de la acest spectacol? O doză mai mare de fantezie, un text mai bogat în idei rezolvate artistic, neșablonard. Textul în general e stîngaci, repetă glume vechi, are un prolog imens și banal, fără finalitate. Unele scheciuri sînt puerile („Absolvenții agronomi”, „Studentul cu fițuica”), altele au idei de pornire bune, dar nu sînt rezolvate artistic (rime comune, versuri stîngace, imagini siropoase); altele n-au nici un rost în spectacol („Mirciulică” e, de-a dreptul, ca nivel de înțelegere, pentru cititorii „Luminiței”).

Ne așteptam la o satiră acidă, la replici spumoase, la monologuri în care tinerii să facă risipă de umor și vervă. Oare tinerii autori nu au avut aceeași participare ca și tinerii actori la acest concert? În egală măsură, melodiile nu s-au impus ca șlagăre în spectacol. Am fi dorit de asemenea ca interpretorii să renunțe la gesturile stereotipe (mai ales prezentatoarele), la priviri spre cer, la poze artificioase; iar atunci cînd întreg ansamblul e pe scenă, el să nu fie aliniat în formație de marș.

Orchestra acompaniază corect, dar e de dorit ca ea să-și sporească personalitatea muzicală (dirijorul trebuie să-și găsească și el un loc mai precis în scenă, pentru că altminteri lasă impresia că participă la numerele coregrafice).

Repetăm. În *Concertul tinereții* au apărut talente pe care le aplaudăm călduros. Să sperăm că un text literar mai valoros, mai viu, melodii mai inspirate și modalități mai noi de expresie scenică vor pune mai bine în valoare acest început.

Moment muzical din spectacol: „Marinarii veseli” — V. Dumitriu, D. Pătrașcu și Mircia Grigorescu

